

Spoštovani kristjani in vsi ljudje dobre volje!

Po možnosti naj bolniki, ki prihajajo na zdravljenje v bolnišnico, že doma opravijo spoved, prejmejo sv obhajilo in, če je bolezen resna, tudi bolniško maziljenje. Tako ostanejo tudi v času zdravljenja na poseben način povezani z domačo župnijo in domačim duhovnikom. Obenem pa se tako tudi duhovno pripravijo na življenje v bolnišnici, ki ni vedno lahko.

Vsak bolnik v bolnišnici, ki čuti in želi prejeti zakramente, lahko popolnoma svobodno izrazi željo, da ga obišče bolnišnični duhovnik.

Bolnikom, ki sami ne morejo prositi za ta obisk, naj pri tem pomagajo svojci ali njihovi najbližji. Za pomoč pri tem pa se bolniki in svojci lahko obrnejo tudi na zdravstvene delavce, predvsem oddelčne medicinske sestre.

VELIKONOČNO VOŠČILO

Dragi brat, draga sestra,..

Kristus je vstal,
premagal je smrt,
premagal je greh,
raj je odprt
Aleluja, Aleluja.

Bolniška duhovnika

Izdala: Bolniška župnija, Trubarjeva cesta 80, 1000 Ljubljana
Dežurna številka: 041/613-378
Odgovarja: p. Vladimir Rufin Predikaka, kpl.

3

G
L
A
S
S
A
N
J
E
M
U
S
T
E
N
J
S
K
O
J
U
T
R
O

Beseda tolažbe

VSTAJENJSKO JUTRO!

Kaj je »Vstajensko jutro«? Je to zgolj »veseli«/»srečni« del Vstajenja, ki ga tako zelo radi vzamemo iz 'paketa' Svetega Tridnevja ali pride tu še kaj zraven? Če dobro poznamo Sv. Pismo, posebej še Kristusov Pasijon, se lahko dobro zavedamo, da je »Vstajensko jutro« ne le zgolj Tretji dan, vendar tudi Drugi in Prvi, pa vsi Njegovi poprejšnji zemeljski dnevi, torej vse tisto, kar je Kristus za nas in od nas pretrpel. Vendar pa ima takšno trpljenje svoj smisel zgolj in le v »Vstajenskem jutru«.

Kristusov vstajenski proces Tridnevja, ima svoj prvi vrhunec zmagoslavja ravno na križu, naposled pa še v Vstajenskem jutru, v katerem naj bi po trditvah nekaterih vidcev in svetnikov kot prvo srečal svojo Mater Marijo. Kristusovo Vstajenje bi lahko primerjali s slikami iz konkretne narave; te slike izžarevajo tudi stanje Kristusove duše ter vsakega slehernega kristjana, ki se rojeva za večnost in tako postaja »drugi Kristus«: večer je, sonce zahaja, dan umira. Gledam lepo rdečo barvo sončnega zahoda, a se mu zdi, da je kot kri, ki odteka iz mojega življenja. Vstopam v temo, pred menoj je smrt... Razmišljam o smislu svojega življenja in trpljenja ter med tem zrem v daljavo. Bolj ko

April
2022

razmišljam, bolj se mu zdi da je vse brez smisla. In vendar v daljavi gori luč, slutim da obstaja rešitev iz te situacije, ki je nevzdržna. Hodim po stezi in pod nogami slišim šum listja. Jesen je, čas ko narava umira, ko listje odpada in se vse suši. Razmišljam o svoji preteklosti, ki se mi je zdela kakor hrasti na ravnici, čvrsta in polna gotovosti. Ko pa se ozrem naprej, vidim le »veter skozi zrak« - popolno negotovost, ki me navdaja s strahom. V tej situaciji mi tesnoba razžira srce in čutim se popolnoma brez moči. Razum mi pravi, da je vse brez smisla in da je konec, srce pa te misli »prezira«, ker mi Ljubezen ne da, da bi se vdal. Razdeljen sem v sebi. A za nočjo pride dan, za večerom pride jutro, ki je simbol življenja. Edino, kar me v tej situaciji drži, je Vera. Vera v novo jutro, ki je nerazdeljivo povezano z Vstajenjskem jutrom, ker je to jutro v meni premagalo vsako temo, vsako smrt. To jutro je Dan vstajenja, v katerega verjamem, ki ga na nek način že anticipiram in od njega živim. To jutro mi daje smisel v vsakem trpljenju, ki ga preživljam! To Jutro si Ti, Kristus!

Da, tako je Kristus je v vseh nas premagal smrt; za nas je moral postati in ostati seme, seme v zemlji, ki pa je ostalo samo, da je lahko prišlo »Vstajenjsko jutro«; za nas je moral postati svetilka, ki prežari vsako temo greha in slabosti, ravno zato, da bi mi vsi v večnosti gledali in zrlili Njegov obraz, ki bo Zasijal; »zato pa nikoli več ne bo noči, ne več potrebe po svetilki«!

A vendarle je Kristus seme, ki pa ni ostalo popolnoma samo; je Luč, ki zgleda, kot da je na križu ugasnila, pa vseeno ni; Ta luč je še naprej gorela; gorela je preko Nje... Ta Luč je Devica Marija, Jutranja Danica, Morska zvezda, ki v popolnem mraku kaže pot. Ona je edina ostala pod križem, kajti blažena je ta, ki je verovala! Tudi nam v največji temi daje upanje. Še Janez je ostal pod križem, ker si bila tam Marija, Ti ob njem, ker si bila v Kristusu.

Br. Jozef Mezeg

KRISTJAN JE VEDNO V ŠOLI GOSTOLJUBJA

V 1 Mojzesovi knjigi 18,1-15, beremo prigodo pri Mamrejevih hrastih. Bog se očaku Abrahamu prikaže v podobi treh mož, ki mu napovejo da bo, leto obsorej, Sara povila njegovega sina. Ob tem obisku se Abraham izkaže kot imeniten gostitelj in možem ne dovoli oditi, preden bi jih ne pogostil. Drugi tak odmeven primer pozornosti do gosta najdemo v Lazarjevi hiši, kjer je bil Jezus s svojimi učenci vedno dobrodošel. Jezus pa v tej hiši ni bil le lepo sprejet, ampak tudi zaželen gost (Lk 10, 38-42). Končno pa nam Jezus pri mizi zadnje večerje sam pokaže, kaj pomeni sedeti ob skupni mizi in deliti z drugim svoj kruh. Svetopisemska dikcija »deliti z drugim svoj kruh« pomeni: deliti z njim (del) sebe, deliti z njim svoje življenje,... se mu dati v roke. Jezusove besede, pri mizi zadnje večerje, ki jih, od prvega velikega četrta pred skoraj 2000 leti, slišimo pri vsaki sveti maši, nam to svetopisemsko dikcijo postavijo v konkretno življenje. »To je moje telo, ki se daje za vas.«, »ta kelih je moja kri, ki se za vse preliva,...« »to delajte v moj spomin«.

Sveto pismo je knjiga življenja in kdor jo bere, mu gotovo spremeni življenje. Potemtakem, bi se kristjani za svojo življenjsko držo lahko izgovarjali na tradicijo in rekli: »Ker očak Abraham velja za našega očeta po veri, smo se, skupaj z izpovedovanjem vere v Troedinega navzeli tudi njegovih manir.« Lahko bi se izgovarjali na svetle zglede gostoljubja v evangeliju: na Marto, cestnarja Zaheja,... vendar nas k tej drži najbolj navajajo in vežejo Jezusove besede: »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mt 25,40) in njegova drža. Jezus, Božji Sin se ves daje na razpolago Očetu, da bi izpolnil Njegovo voljo. Tako je Oče tisti, ki dela v Sinu.

Zaradi Jezusovega zgleda, kristjani svoje medsebojne odnose poskušamo ravnati po odnosu znotraj Svete Trojice. To je odnos sprejemanja in služenja. Oče, daje vse Sinu in Sin z hvaležnostjo sprejme vse od Očeta in Sveti Duh je kot sad te medsebojne ljubezni Očeta in Sina. Tako tudi mi, bolj kot naše življenje in delovanje postaja darovanje in sprejemanje, bolj odsevamo Boga v življenju tistih, katerim smo poslani in podarjeni.

p. Andrej M. Sotler, gvardijan in župnik sv. Trojice v Halozah